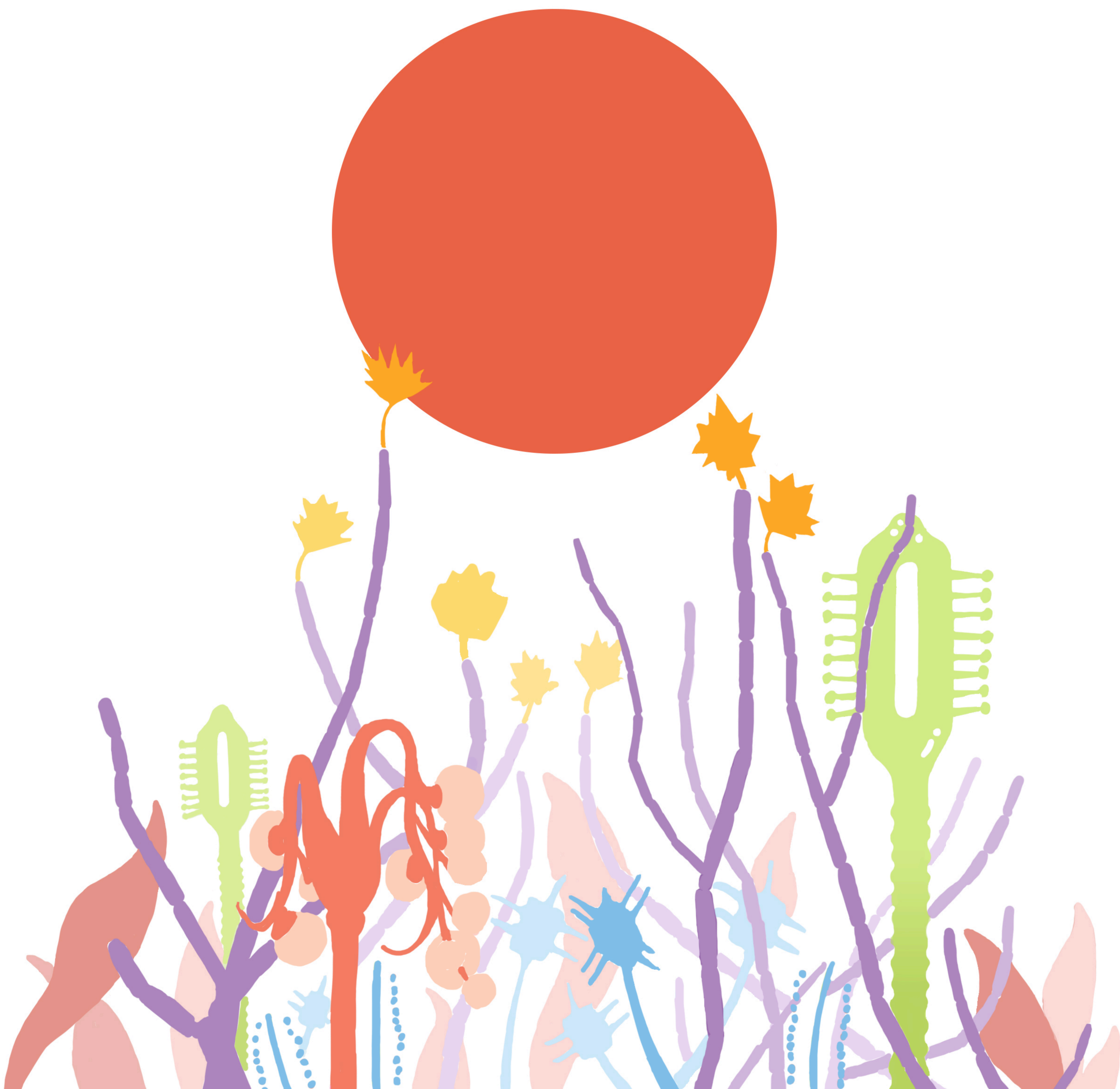

MIMOZEMŠŤANKA

ERIKA ZAHUMENSKÁ-SLEZÁKOVÁ

Predstavenie

Môj pohľad je realitou v realite.
Spriadam vlákna slov a viet,
myšlienkový svet.
Platia v ňom moje zákony,
míľniky, koridory.

Používam vymoženosť abecedy
k priblíženiu podstaty.
Občas sa skrýva, nechce ukázať
pravú tvár.
Ja som ten, kto strháva masky.
Zostavujem z nahých jadier šlabikár.

Nech sa vám dobre číta!

Vitajte na mojej planéte.

Neobmedzenosť

Tyrkysový motýľ, umelecké dielo
prepustené z kukly.
Živý dôkaz prekonania obmedzení,
bozk vyslaný do sveta.

Inšpiruje, volá:
„Bud' odvážny, prekroč svoj tieň,
nospútaný malosťou, vyleť ako kométa!“

Per aspera ad astra,
cez prekážky ku hviezdám.

Snežienka

Snežienka, nevesta jari,
hlávka ozdobená bielou krajkou,
nôžku chladíš v barine.

Pripomínaš nám, že existuje
sila a krása.
Prirodzená. Bez vulgárnosti.

Nachádzame ťa koncom zimy,
znamenie,
že svet nestratil spojitosť.

Prežila si všetky pľušte,
rumoviská.

Nezničiteľná.
Nepoddajná.

Niečím
pripomínaš
ženu.

Vianoce

Vianočné sviatky stoja na prahu,
klaňajú sa tvojmu domovu ako Traja králi.
Sviečka osvetľuje scénu,
jabĺčka sa červenajú nad hojnosťou stola,
obrus hrdo ukazuje biele čelo.
Mama, otec, sestra, brat, miesto pre host'a.
Na okno klope sýkorka, o polnoci zahlaholia zvony.

Vločky tíško vykrúcajú hlávky,
spravodlivo rozdeľujú svoju náklonnosť
medzi ľuďi, veci, stromy, zvieratá.
Ráta sa každá drobnosť,
pre sneh má všetko hmotné rovnakú cenu.
Obdaruje každého.

Bim – bam. Tichá noc si oblieka rúcho lásky.

Obdaruj každého.

Čajová

Z čajovej kanvice stúpa vonná para,
porcelán zľahka cinká.
Jogínske sochy vytesané z prány
otvorili brány
do teínového nebíčka.

Čo ponúkajú?
Indické, čínske, zo Srí Lanky,
ba aj hanblivú čajovú ružu,
odhaľuje vnady veľmi váhavo.
Pre opatrných zázvorové kokteily,
ovocné sny, rooibosové rozkoše.

Odzbrojení popíjame
cestu pokojného bojovníka.

Krotíme rum a whisky
vlastnej agresívnosti.

Krehotinka

Es-ó-es!

Steny pokoja sa boria
ako hrad z piesku.

Nebezpečenstvo otrča päst',
v kotli sa varí neistota,
prebublávajú obavy.

Čo s tým?

Kašlem na genderové poučky,
kvóty, feministické reči.

Nemám široké ramená,
neomráčim slona,
som tvor zložený z nehy
a ženského lona.

Som krehulinká.

Utkaná z vánku a praliniiek,
oblečená do hodvábu,
očká modré od liniek.

Vraj sa mám pobiť...

Ach, žiadne také,
nato je tu muž!

Ja sa milo usmievam
a mojou zbraňou, tou je rúž.

Kotvy

Lásky sú –

koláče od mamy,
fotky blízkych v zrenici času,
hojdačka na starej hruške,
voňavý bylinkový tetin čaj.
Hlina z vášho dvora,
o nič horšia
ako piesok zo dna mora.
Zrnká harmónie
v osobných
presýpacích hodinách.

Lásky sú kotvy, ktoré robia
človeka človekom.

Povinnosti

Taška mojej duše potrebuje poriadne uchá!
Také, aby udržali nálož všesveta;

kilo pomarančov,
pretože všetci potrebujeme vitamín C.
Nové čižmy,
do tých starých tečie.
Knihu o pečení,
bublanina z internetu nám nechutila.
Navštíviť mamu,
nesmie byť smutná.
Kúpiť deťom lyže,
zas napadol sneh.
Udobriť si šéfa,
minule sa mračil.
Dať čašníčkovi tringelt, nezmeškať schôdzku,
zavolať, nezabudnúť, urobiť, odpovedať,
urgovať, vynadať, navštíviť, blahoželať,
upratať, vyhodiť, objednať, skontrolovať...

Upokojiť sa.

Nezblázniť sa.

Nachádzať na d'atelinisku štvorlístky.

Zalúbený

Láska je ako pomaranč
s pulzujúcou dreňou.
Sladkokyslý dielik,
čo ti bozká pery.
Nežné rúcho jahniatka,
v ktoré bys' chcel veriť.

Snívaš svoj sen
s otvorenými očami,
kolotoč citov,
včera ešte neznámy.

Ona je tá,
čo sa usmiala,
ona je tá,
kvôli ktorej si sa hodil do gala.
Ona ti ladí struny na duši,
ona je prvá,
i keď to sama ešte netuší.

Predáš kludne planétu
za číslo jej mobilu,
obetuješ všetkým bohom,
byť s ňou osamote aspoň na chvíľu.

Ona je kľúčom od raja,
oázou pútnika, obrázkom svätice.
Vyvolená, jediná a prvá,
nech iných sú hoc aj tisíce.

Nákup

Nežné ružové tulipány
uväznené v plastových
kýbl'och supermarketu,
medzi kefirom a šunkou
pôsobia ako svätokrádež.

Nahé na trhu otrokov

pozorujú bezbrannými očami
nákupné vozíky a mňa.

Vrcholom trápnosti je fakt,
že kyticu ponížili zľavou.
Akoby bolo možné
rozhodnutím zhora
učiniť dokonalosť lacnou?
To sa nikdy nemalo stať!
Neslýchané!

... Stalo.

Kvety zo stojana
jemne ukladám do vozíka.
Nenechám ich viacej ponižovať!
Ukryjem nemé stvorenia
u mňa doma. Postarám sa o ne.

Vrátim im dôstojnosť.

Duša

Duša je strieborná
pavučina,
príodená telom.

Je svetlom, čo v nás horí,
tým niečím,
čo nás formuje a tvorí.

Vedci

Vedecký kongres.
Múdre hlavy si vymieňajú poznatky,
referáty, slohy.
Pravda, občas niekto ohovorí iných,
vraj, prednášali stoky.
Ale inak, pohoda.

Chápeme,
nachádzajú v mŕtvej pustine
tajomné archy,
pripravujú živné roztoky,
lúšia genofond,
pozorujú gravitačné vlny,
hypnotizujú skúmavky.

Jeden objav
však odnepamäti chýba,
v systéme sa skrýva chyba.

Elixír lásky, nápoj citu, kde je?
Vyzývame výskumníkov, aby konali!
Pokiaľ bude vývoj taký pomalý,
budeme musieť zakročiť sami.

Vezmeme vedu do amatérskych rúk
a priložíme si ju na srdce;
aby tĺklo, hrialo, sálalo
– všetkých obdarovalo –

Nobelovou cenou empatie.

Včera bolo neskoro.

Tobogan

Gejzír moci
ť a vyniesol
do výšin.
Vyhrieval si sa na lúkach
posiatych kvetmi,
zbieral med z plástov,
vložil členky
v priezračných bystrinách.

Kaskády hroziem,
sladké hrušky,
lahôdkami obložené misy.
Žiaden existenčný strach.

Kontakty,
ten je ten a on onen,
tá toho, ten tomu, to k tomu.

Skloňoval si právo mnohokrát.

Teraz?
Sedíš na tobogane,
temer nahý, sám.
Rýchla jazda nadol.

Tak to chodí!
Človeku občas
príliš veľa moci
škodí.